

POSTANOWIENIE

Dnia 5 grudnia 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jarosław Matras

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 5 grudnia 2012 r.,

sprawy T. S. oraz T. K.

skazanych z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 56 ust.1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o

przeciwdziałaniu narkomanii i in.

z powodu kasacji wniesionych przez obrońców obu skazanych

od wyroku Sądu Okręgowego

z dnia 13 marca 2012 r.,

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego

z dnia 4 października 2011 r.

Postanowił:

- I. Oddalić obie kasacje, jako oczywiście bezzasadne;
- II. Obciążyć skazanych kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego, w tym wydatkami tego postępowania w częściach równych.

UZASADNIENIE

(ograniczone do kasacji skazanego T. S. – tylko od tego skazanego został złożony wniosek)

Wyrokiem z dnia 4 października 2011 r., Sąd Rejonowy w C. wymierzył oskarżonemu T. S. kary za 12 przestępstw przypisanych mu już wyrokiem tego

Sądu z dnia 4 maja 2010 r., (przestępstwa te opisano w pkt od 68 do 79 akt II K ..., a w obecnym wyroku rozstrzygnięcia o karze miały numerację XXXII –XLII). Jako karę łączną wymierzył karę 2 lat pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawiesił na okres próby 5 lat i na ten czas oddał oskarżonego pod dozór kuratora sądowego.

Apelację od tego wyroku w zakresie orzeczenia o karze na niekorzyść oskarżonego wniósł prokurator. Zarzucając wyrokowi w odniesieniu do oskarżonego S. rażącą niewspółmierność orzeczonej kary jednostkowej za czyn opisany w pkt XXXII w rozmiarze roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności oraz kary łącznej 2 lat pozbawienia wolności w stosunku do stopnia winy i społecznej szkodliwości oraz celów kary w zakresie jej indywidualnego oraz społecznego oddziaływania, wniósł o zmianę wyroku i wymierzenie T. S. za czyn opisany w pkt XXXII kary 3 lat pozbawienia wolności oraz kary łącznej 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Po rozpoznaniu tej apelacji Sąd Okręgowy w B. wyrokiem z dnia 13 marca 2012 r., zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że podwyższył karę pozbawienia wolności za czyn z pkt XXXII do dwóch lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, zaś karę łączną do lat 2 i 9 miesięcy.

Kasację od tego wyroku wniósł obrońca skazanego T. S. Zaskarżając wyrok w całości zarzucił wyrokowi rażące naruszenie prawa mające wpływ na treść orzeczenia, a to:

- naruszenia art. 433 § 2 k.p.k. poprzez lapidarne odniesienie się do poczynionych ustaleń,
- naruszenie art. 410 k.p.k. poprzez oparcie zaskarżonego orzeczenia na bliżej nieznanymi okolicznościami,
- naruszenie art. 424 k.p.k. poprzez nie wskazanie jakie fakty sąd uznał za udowodnione lub nieudowodnione, na jakich w tej mierze oparł się dowodach, poprzez nie wskazanie okoliczności jakie miał sąd na względzie przy wymiarze kary,
- naruszenie art. 440 k.p.k., art. 438 pkt 4 k.p.k. poprzez wymierzenie kary rażącą niewspółmiernej w stosunku do zarzucanych skazanemu czynów, warunków osobistych skazanego i jego wieku,

- rażące naruszenie przepisów prawa materialnego art. 53 k.k. poprzez wymierzenie oskarżonemu kary za czyn bez uwzględnienia przesłanek z przepisu tego wynikających.

Podnosząc takie zarzuty skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy właściwemu sądowi do ponownego rozpoznania.

Prokurator Prokuratury Okręgowej w odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się oczywiście bezzasadna, co obligowało do jej oddalenia w trybie z art. 535 § 3 k.p.k. Na wstępie stwierdzić należy, że w toku postępowania w sprawie /.../ Sąd Rejonowy w C., wobec wcześniejszego prawomocnego stwierdzenia popełnienia przestępstw przez skazanego w sprawie /.../ tego sądu, orzekał tylko w zakresie kar za te przestępstwa. Wyrok ten nie został zaskarżony przez skazanego, a wywiedziona została tylko apelacja na niekorzyść skazanego w zakresie wymiaru kary. Zakresem zaskarżenia kasacją mogła być objęta zatem tylko ta część wyroku sądu odwoławczego, w której doszło do pogorszenia sytuacji skazanego (art. 520 § 2 k.p.k., por. OSNKW 1996, z.9-10, poz.68). Od strony formalnej kasacja mogła być zatem skierowana tylko w odniesieniu do orzeczenia o karze, a zarzuty tego nadzwyczajnego środka zaskarżenia musiałyby wskazywać na rażące naruszenie prawa przy zmianie wyroku (podwyższeniu kar) przez sąd II instancji. Tymczasem żaden z podniesionych zarzutów nie ma takiego charakteru. Zupełnie nie wiadomo bowiem na czym ma polegać naruszenie art. 433 § 2 k.p.k. oraz oparcie się na nieznaną okolicznościach (art. 410 k.p.k.). Zważywszy na to, iż treścią zarzutu kasacji nie może być niewspółmierność kary, zarzut naruszenia art. 440 k.p.k. oraz art. 438 pkt 4 k.p.k. jest w istocie niedopuszczalny (art. 523 § 1 k.p.k.), podobnie jak zarzut obrazy art. 53 k.k., który to przepis na charakter dyrektywy wymiaru kary. Chybiony jest także zarzut obrazy art. 424 k.p.k. O ile bowiem nawet przyjąć, że skarżącemu chodziło o tę część uzasadnienia wyroku, w której sąd II instancji w zakresie w jakim wydaje orzeczenie o charakterze reformatoryjnym powinien także spełnić wymogi określone w art. 424 § 2 (obok tych z art. 457 § 3 k.p.k.), to stwierdzić należy, iż uzasadnienie wyroku, chociaż lakoniczne, to jednak czyni zadość tej regule. Trzeba mieć bowiem na uwadze, że zarzut apelacji prokuratora oparty był na niewłaściwej ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynu z pkt XXXII oraz pominięciu celów kary w zakresie

indywidualnego oraz społecznego oddziaływania; argumentacja tego zarzutu była rozwinięta w uzasadnieniu apelacji. W uzasadnieniu wyroku sąd II instancji wskazał na zasadność apelacji, zaś odnosząc się do apelacji przywołał zakres i „wszechstronność” (działanie w zakresie 4 rodzajów środków) przestępczej działalności skazanego, jak również działanie z wieloma osobami, uczestniczenie w obrocie znacznymi ilościami środków psychotropowych i odurzających oraz uczynienie sobie stałego źródła dochodu. Niewątpliwie wskazanie na te okoliczności stanowi wyjaśnienie, dlaczego odmiennie oceniono stopień społecznej szkodliwości czynu z pkt XXXII (sąd uznał, że czyn ten przejawia się bardzo znacznym stopniem społecznej szkodliwości - strona 27 uzasadnienia). W sytuacji, gdy sąd ten wskazał zatem z jakich powodów podwyższa karę jednostkową, a następnie karę łączną (brak podstaw do pełnej absorpcji), to nie sposób uznać, że uzasadnienie w tej części rażąco narusza przepis art. 424 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k.

Z tych powodów należało orzec jak w postanowieniu.